

— Вязничні слуги оповідали, що тетрах дуже не хотів. Ніби довго переконував, умовляв, майже пів царства віддавав тій Єзавелі беззаконній. Та ж сказано: — „ліпше жити в землі пустинній, як із жінкою лихою“. Ото ж бо й є.

— Петре!

Петро не чув. Спершись на стерно, він важко замислився.

— Не руш. Втомився Петро, відпровадив бо Вчителя аж в пустиню, на місце, де навчав Йоан.

— Любив Йоана Вчитель, любив!

— Ще б пак! Хлопцями як були, бавилися вкупі на Захарійних пасовиськах.

— А знаєте, браття! Маємо замало хліба, — оглядав провіянт Андрій.

— А риби й зовсім обмаль. Можна б вийти на часинку в море, — озавсь Пилип.

— Петре!

Петро струснув головою й з намагою підвівся.

— По рибу?.. Про мене. Тільки ж нічого з того не буде, — говорив далі, дивлючись на темніючі хвилі Галілейського Моря. Інакше, як морем, ніхто не відважувався називати це велитенське озеро. — Вітер наростає. Ніч буде чорна, як сум.

Але Андрій підтримав Пилипа:

— Та що ж нам боятись, що нас трохи погойдає? Не первина. Ось, як вийдемо на широке, то вже там покажеться. Бо ж в запасі, кажу, нема нічого.

— І на запас треба й добре було б мати щось на продаж — додав Яків. — Говорив Юда, що має порожній кесет: дійшли нам гроші вже перед кількома днями.

— Щось від учора не видко Юди? Де він блукає? —

— В Бетанії. Міркує з немічним Лазарем над пророцтвами, поки Лазарева сестра приправить про нас крупів муки та оливи.

— Господарна та Марта, й милосердна. То вся околиця знає, — спокійно сказав Матвій, що весь час мовчав. — А нам би треба довідатись, чи добре господарить у нас Юда?

З хвилину всі мовчки поралися у човні, приправляючи снасть до відходу.

Питалася служниця тієї сиро-фенікійки, отієї вдови, — озавсь Натанаїл — чи не маємо риби?

— Якої це, — спитався, ласкаво усміхаючись Вартоломей. — Отієї, що має молоських псів?

— Та її ж, — притакнув Симон Зилот. — А чого ти всміхаєшся, Вартоломею?

— Згадав, як тоді Вчитель, дивлючись на її гарних псів, відказав тій пишній ідолянці, що просила сцілити доньку: — „Не личить відібрати хліб дітям і кидати псам!“

Але ж і вона знайшла, що відповісти. Дарма, що пишна, а відказала лагідніше за найпокірливіших. Пригадуєш, що й пси їдять крихти, падаючі з столу дітей.

— Добре! — сказав Вартоломей! Далєбі, добре! Як вловимо, понесем їй риби.

— За дурно! — сказав кучерявий Тома. — Най має за ті „крихти“...

Човен відпливав...

—о—

Вправлене Петрове око не помилилось: цієї ночі годі було щось зловити. Та ж замислений і занурений сам в себе Петро не журився ловами. Він голосно зідхнув і запитав:

— Чи й вам, браття, як от мені: коли нема Вчителя, немов хтось мені всю силу з мене вийняв. Нідочого стаю. А сьогодні — й поготів. Ох Йоане, Йоане! Бідний!.. „Кому повім печаль мою“?

Вітер все дужчав. Раз-за-разом налітав на човен і білими грудьми бив у високий облавок. Андрій зрезигновано потяг сіти в човен.

— Мабуть вже перейшла третя сторожа, — сказав він з досадою. — Треба вертати з нічим.

Раптом човен затремтів, здригнувся й ліг на бік, майже черкаючи по воді облавком. Тома, що керував вітрилом, скрикнув. Тоді Петро, кинувши сіти, зі зручністю, якої тяжко було сподіватися від його віку, перескочив банки й, опинившись попліч Томи, одним рухом зібгав у жменю кінці линв.

Човен враз устав. Полотно забубоніло, набравши повні груди вітру й човен легко майнув розбурханим морем, немов підметений гордим крилом вітрила. Та за недовго човен крутнувся мов сполошений кінь, а потім зарився носом у воду. Восьмеро люда, що були в ньому, напнули всі свої сили проти своїх ворогів: вітру і хвиль. Були вже всі зморені, а берег ще ледви означався. Аж зненацька десь на обрії замаячило зеленаве світло.

Не було це народження нового дня, не були це й берегові огні. Сріблясте, трохи зеленаве, трохи блакитне не йшло воно ні з неба, ні від землі: була світла імла посеред чорного моря, що швидко збільшувалась, яснішала й широким промінням лилась на оскаженілі хвилі. І в тім дивнім сяйві рибалки всі разом побачили людський сілюет, що швидко наближався до них. Плащ розкиданий вітром, волосся тріпотіло, мов крила, але ж постать посувалась, мов пливла рівною стежкою, яка творилась для неї поміж хвиль, котрі, мов змовившись, шалено зривались від човна й летіли до йдучого, ніби наміряючись поглинути його. Але, не докотившись на кілька кроків, вони слухняно слались у ніг світлої постати, такої знайомої рибалкам.

Всі вони закамяніли в захоплені, пізнавши Вчителя, що поспішав до них, йдучи рівною стежкою морської поверхні, поміж гривастих хвиль до зненацька знерухомілого човна учнів.

— Привид? — тихо спитав Тома в Андрія?

Тим часом Петро, втративши владу над собою, загукав що-сили: — Вчителю! Як що се Ти, звели мені йти до Тебе! — й го-

